

[Alfred Jensen.]

rådgivere — i ganske enkelte tilfælde. Det er klart, at hvis man skal give forslagene en omhyggelig, saglig og alsidig behandling, er det nødvendigt, at alle grupper her i tinget drages ind i arbejdet. Det talte jeg om; da forretningsordenen var til behandling; jeg synes, erfaringerne har vist, at det er skadeligt, når det ikke sker. Jeg kunne nævne adskillige forhold, der viser, hvorledes aftaler slutes i udvalgene, fordi man ikke har haft den alsidige drøftelse, man ville få, når samtlige grupper var repræsenteret. Jeg overser naturligvis ikke, at de synspunkter, de ikke udvalgsberettigede grupper kan gøre gældende ved første behandling her i salen, kan blive fremført af medlemmer af udvalget, fordi de føler sig forpligtet overfor disse grupper, men det betyder jo ikke, at synspunkterne føres frem med samme grundighed, med samme skarphed, som den mand, der personlig har dem, ville have gjort det, og det er klart, at det præger forhandlingerne i udvalget.

Jeg vil gerne nævne to ting, som viser, at det har virket skadeligt på lovgivningsarbejdet. Først spørgsmålet om den kommunale valgret. Her foreslog regeringen som bekendt, at der fremtidig ikke skulle knyttes nogen skattebetaling til den kommunale valgret. Der var flertal her i folketinget for regeringens forslag på dette område, men ikke desto mindre oplevede vi, da forslaget kom til anden behandling, at der var lavet et forlig, hvorved der vel skete en ændring i de regler, der var gældende, men hvor man alligevel opretholdt skattebetalingskravet for en lang, lang række medborgere.

Der var flertal her i tinget for ministerens forslag, det kunne have været gennemført; jeg ved ikke, om man ikke havde tilstrækkelig tillid til de tilsagn, der var givet her i folketinget ved første behandling, men jeg ved i hvert fald, at man lod hånt om de tilsagn, der var givet, og traf aftale om det nævnte forlig. Havde man haft kommunisterne og retsforbundet med i udvalget, så havde der været flertal i udvalget for de synspunkter, regeringen gjorde gældende, og så havde man vidst, at der var et flertal her i salen. Og det er det, der er det afgørende, at som udvalgene nu er sammensat, er de mindretal og flertal, der findes i udvalgene, ikke altid

identiske med det flertal, henholdsvis mindretal, der findes i folketinget. Afgørende for at få lovforslag gennemført er dog, at man har flertal i selve tinget. Det er det, der er afgørende, det er det, der er bestemmende.

På samme måde kunne jeg knytte nogle bemærkninger til ændringerne i valgretten til folketinget, der som bekendt foresloges ved et ændringsforslag til loven om offentlig forsorg; og som går ud på, at alle de valgretsfortabende virkninger, der findes der som følge af modtagen kommunehjælp, skulle udgå. Også her er der flertal i folketinget, det må regeringen, det må partierne vide, men ikke desto mindre fører man ikke lovforslaget frem til en afgørelse. Det kunne vedtages her, hvis man blot kom frem i tinget med det, men i stedet for sidder man og forhandler om en forringelse i sammenligning med det, der er foreslået. Jeg er jo vel klar over, at det her ikke alene er spørgsmål om arbejdsformer; jeg har allerede nævnt, at man kunne tage forhandling med de partier, de grupper, de personer, der ikke er repræsenteret i de forskellige udvalg, og derfor er der mulighed for at få sådanne forslag gennemført, som jeg her har nævnt. Der er mulighed for, vil jeg også tro, at få lovgivningen bedre affattet i almindelighed, end tilfældet nu har været.

Jeg har beskæftiget mig med disse to spørgsmål, fordi det er de to mest centrale, de to mest åbenlyse, og her kunne man have fået gennemført de ændringer, som vælgerfolkets flertal med rette ønsker gennemført. Når regeringen ikke har udnyttet de foreliggende muligheder; skyldes det vel også, at den ikke har så stor en interesse deri, men man skal gøre sig klart, at herved skuffer man for det første alle de mange tusinder, der berøves valgretten ved de kommunale valg. Jeg har ikke det nøjagtige tal; der blev, da vi behandlede dette forslag, talt om, at det drejede sig om op mod 80 000 vælgere; med hensyn til tab af valgret til folketinget som følge af modtagelse af offentlig hjælp fik vi jo tal, der lå oppe omkring en snes tusinde; de nøjagtige tal har jeg ikke her. Men det er da indlysende, at disse medborgere har krav på at få den valgret, som andre har, og det er de fattigste i samfundet, de dårligst stillede, det går ud over. Det forekommer mig, at det er helt urimeligt, at man ikke har draget omsorg